



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Forfaiting trade s.r.o.**, IČ 029 90 261
sídlem Bílkova 855/19, 110 00 Praha 1
zastoupený Mgr. Jiřím Oswaldem, advokátem,
sídlem Bílkova 4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2017, č. j. 54933/17/5300-21441-702127

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) zamítlo její odvolání proti platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem pro hl. m. Prahu (dále jen „správce daně“) dne 15.7.2015 pod č.j. 4961287/15/2001-52523-110516, kterým byl žalobkyni za zdaňovací období prosinec 2014 snížen uplatněný nárok na odpočet o 79 307 Kč a doměřena daň ve výši 235 884 Kč.
2. V podané žalobě uplatnila žalobkyně de facto jedinou námitku, a sice, že v posuzované věci nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Blíže uvedla, že dovezla z Ukrajiny kamna na pevná

paliva značky Vesuvi a měla v úmyslu je pro trh v ČR certifikovat na své náklady. Certifikaci se však nepodařilo zajistit, proto kamna prodala pod nákupní cenou. Správce daně ani žalovaný neuznali nárok žalobkyně na odpočet z přijatých plnění, důkazy neuznali za věrohodné nebo je označili za účelové. Žalobkyně tak shledává postup orgánů finanční správy za paušalizující, neboť se podrobně nezabývaly předloženými doklady, popřípadě si nevyžádaly doplňující informace.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že předmětem sporu je posouzení, zda žalobkyně splnila hmotněprávní podmínky pro vznik nároku

na odpočet dle ust. § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „ZDPH“), resp. zda prokázala, že předmětná přijatá

plnění byla použita pro uskutečňování ekonomické činnosti. Důvodem vyměření daně za předmětné zdaňovací období odchylně od podaného daňového přiznání bylo vyloučení nároku na odpočet daně u plnění:

-vykázaného na ř. 40 přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za předmětné zdaňovací období uplatněného na základě přijatých daňových dokladů č. 10410000 ve výši

základu daně 370 000 Kč a daně 77 700 Kč od dodavatele Darve Capital s.r.o., DIČ: CZ24258377 (dále jen „Darve“), za nákup osobního automobilu zn. Ford Mondeo,

č. 101100024 ve výši základu daně 289 Kč a daně 61 Kč od dodavatele Pro - M, s.r.o.,

-vykázaného na ř. 43 přiznání k DPH za předmětné zdaňovací období deklarovaného na daňových dokladech č. 01/11/2014 a č. 02/11/2014 přijatých od dodavatele Hordiienko Inna Yuriivna, Kyjev, Ukrajina, v celkovém základu daně 1 123 257 Kč, DPH 21 % 235 884 Kč za dovoz krbových kamen.

4. Žalovaný zdůraznil, že žalobou míří žalobkyně pouze proti dani doměřené z přijatých plnění uvedených na ř. 43 daňového přiznání, které se týká nákupu krbových kamen z Ukrajiny. Přitom žalovaný zásadně odmítá tvrzení, že orgány finanční správy se podrobně nezabývaly předloženými doklady, nevyžádaly si doplňující informace a postupovaly „paušalizujícím“ způsobem.
5. Správce daně v daném případě opakovaně vyzýval žalobkyni, aby doložila veškeré skutečnosti vztahující se k uplatněnému nároku na odpočet z nákupu kamen z Ukrajiny; mimo jiné, aby doložila, kde jsou kamna uskladněna a aby předložila případné doklady prokazující jejich prodej. Správce daně tak učinil nejprve výzvou k odstranění pochybností ze dne 11. 2. 2015 a poté výzvou k prokázání skutečností ze dne 5. 4. 2017. Žalobkyně však žádným způsobem neprokázala nejen, kde dovezená kamna uskladnila, ale ani jejich následný prodej, jak vyplývá z bodů 22 a násl. napadeného rozhodnutí. Žalovaný nezpochybnil samotný dovoz kamen, který si ostatně ověřil dle Jednotného správního dokladu vydaného Celní správou ČR. Zpochybnil však skutečnost, zda tato kamna byla použita k ekonomické činnosti žalobkyně, jak vyžaduje ustanovení § 72 odst. 1 ZDPH ve spojení s ustanovením § 5 odst. 2 ZDPH.
6. K předmětným kamnům žalobkyně předložila vydané faktury až v odvolacím řízení. Žalovaný dále odkázal na body 26 a násl. napadeného rozhodnutí, kde podrobně uvedl, ze kterých indicií dovodil, že vystavení 70 faktur na prodej předmětných kamen bylo účelové

(žalobkyně nedoložila např. žádné příjmové pokladní doklady svědčící o úhradě, kniha vydaných faktur neobsahuje odběratele tam, kde na dokladech jsou uvedeni (nikoli u všech), na fakturách vykazuje prodej 85 kusů kamen, avšak předmětem dovozu bylo pouze 82 kusů kamen, k nimž žalobkyně prodala pouze 48 kusů stojanů, aniž by doložila, kde skladuje zbylých 34 kusů). Další pochybnosti ohledně fakticky uskutečňované ekonomické činnosti vyplývaly v daném případě i ze zjištění ohledně sídla žalobkyně a prodeji kamen personálně propojené osobě či neidentifikovaným osobám. Žalobkyně nepředložila rovněž důkazní prostředky ohledně certifikace kamen.

7. Na podporu svého rozhodnutí žalovaný v souvislosti s obecným tvrzením žalobkyně poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 36/2011 - 108 odst. [30], dostupný na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že „zásada volného hodnocení důkazů se projevuje v tom, že správce daně není povinen vzít v úvahu všechny důkazy navržené daňovým subjektem, neboť má právo je nejprve samostatně posoudit, a tedy i vyloučit ze svého rozhodování. Takto může postupovat, pouze pokud náležitě odůvodní své úvahy, proč navržený důkaz nepovažuje za relevantní. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tím, že správce daně odůvodněně neosvědčí některý důkazní prostředek jako důkaz, nepřebírá odpovědnost za prokázání skutečného stavu věci. Správce daně totiž není povinen vyhledávat důkazní prostředky svědčící ve prospěch daňového subjektu.“ Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí na str. 6 - 15, kdy se zabýval všemi okolnostmi případu, popsal veškeré získané důkazní prostředky a podrobně je zhodnotil. Není tak zřejmé, z čeho žalobkyně dovozuje „paušalizování“ případu, když veškeré skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou zcela konkrétní.
8. Závěrem žalovaný uzavírá, že ze všech okolností případu je patrné, že žalobkyně neprokázala použití předmětných krbových kamen ke své ekonomické činnosti, proto jí oprávněně nebyl přiznán nárok na odpočet DPH z přijatých plnění.
9. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřila a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasil (§ 51 s. ř. s.).
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
11. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
12. Nejprve je třeba uvést, že obsah a kvalita žaloby do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku, neboť je odpovědností žalobkyně, aby v žalobě specifikovala skutkové a právní důvody, pro které rozhodnutí žalovaného napadá.
13. Žalobkyně se před správcem daně domáhala nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 a násl. ZDPH. Správce daně i žalovaný však dospěli k závěru, že podmínky pro přiznání nároku ve smyslu ust. § 72 a § 73 ZDPH splněny nebyly.
14. V obecné rovině je třeba v prvé řadě uvést, že účelem daňového řízení je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Podle § 92 odst. 3

daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. Daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací. Daňové řízení je specifické v tom, že skutkovým základem v něm je tvrzení daňového subjektu o jeho daňové povinnosti. Daňový subjekt tak má povinnost daň přiznat a doložit svá tvrzení týkající se tvrzené daňové povinnosti.

15. Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Uvedené znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 25.10.2006, č.j. 2Afs 7/2006-107 vyjádřil, že, *„prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění“*. Ke zpochybnění daňového dokladu přitom může dojít různými způsoby. V tom případě však daňový subjekt může pochybnosti správce daně vyvrátit tím, že existenci zdanitelného plnění prokáže jinak, tedy jinými důkazními prostředky. Každý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti, především vzhledem k povaze poskytovaného plnění. V zájmu daňového subjektu tedy je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval pro účely případného unesení daňového břemene v daňovém řízení důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění předmětného plnění skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace plnění je v tomto řízení na jeho straně. Lze dodat, že v daňovém řízení přísluší hodnocení důkazů výhradně správci daně. Způsob provedení hodnocení důkazů v napadeném rozhodnutí by mohl být úspěšně napadán jen v případech, kdy došlo k takovému hodnocení důkazu, které je v rozporu s obsahem spisu, takže závěry správce daně nejsou podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo jsou s nimi v rozporu, anebo, že se správce daně nevypořádal se všemi důkazy, anebo, že závěry, k nimž správce daně dospěl při hodnocení důkazů odporují zásadám logického myšlení a uvažování. K tomu je třeba uvést, že pouhý odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení důkazů rozhodujícím orgánem není důvodem ke zrušení rozhodnutí, pokud hodnocení odpovídá zásadám uvedeným shora.
16. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný podrobil svému hodnocení jak důkazy předložené žalobkyní, tak i důkazy, jimiž ověřoval tvrzení žalobkyně. Soud pro stručnost odkazuje na str. 8 až 13 napadeného rozhodnutí (24. – 37. bod), kde žalovaný uvedl shromážděné důkazní prostředky a jejich hodnocení.
17. Žalobkyně vytýká správci daně a žalovanému, že její důkazy neuznali za věrohodné nebo je označili za účelové a z tohoto důvodu považuje postup orgánů finanční správy za paušalizující. Současně tvrdí, že se podrobně nezabývaly předloženými doklady, popřípadě si nevyžádaly doplňující informace.
18. Soud po posouzení dané věci nemohl žalobkyni přisvědčit. Naopak se ztotožňuje s žalovaným, že žalobkyni byl dán dostatečný časový prostor k prokázání jí tvrzených skutečností, potažmo k unesení jejího důkazního břemene.
19. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla nejprve výzvou k odstranění pochybností ze dne 11. 2. 2015, č. j. 894657/15/2001-52523-110516 vyzvána správcem daně, aby mj.

předložila důkazní prostředky prokazující skutečnosti uvedené v daňovém přiznání za předmětné zdaňovací období, tj. daňové doklady vztahující se k přijatým zdanitelným plněním, evidenci obchodního majetku (§ 100 odst. 3 písm. b) ZDPH) a účetní doklady. Současně byla vyzvána ke sdělení, zda pro ekonomickou činnost využívá obchodní majetek a jaký, kde ekonomickou činnost uskutečňuje a zda ji uskutečňuje bez zaměstnanců. Rovněž byla vyzvána ke sdělení obchodních partnerů a podnikatelských záměrů. Žalobkyně na tuto výzvu reagovala podáním ze dne 5.3.2015, k němuž připojila listinné přílohy /daňové doklady, MRN, nájemní smlouvu, osvědčení o registraci dopravního prostředku, příjmový doklad ze dne 11.12.2014 a evidenci pro daňové účely dle ust. § 100 odst. 1 ZDPH (nebyla doložena evidence obchodního majetku dle ust. § 100 odst. 3 písm. b) ZDPH)/. Správce daně dospěl k závěru, že nemohl ověřit reálnou ekonomickou činnost, neboť sídlo daňového subjektu se nachází na virtuální adrese, přitom daňový subjekt nemá hlášenou žádnou provozovnu a zástupce daňového subjektu nepředložil žádné důkazní prostředky, kterými by reálnou ekonomickou činnost prokázal, neuvedl přitom ani, zda pro ekonomickou činnost využívá obchodní majetek, kde ekonomickou činnost uskutečňuje a zda ji uskutečňuje bez zaměstnanců, nesdělil své obchodní partnery či podnikatelské záměry.

20. V rámci odvolacího řízení předložil daňový subjekt jako důkazní prostředek předložil Smlouvu o podnájmu prostoru sloužícího k podnikání ze dne 18.11.2014 (dále jen „Smlouva o podnájmu prostor k podnikání“). Z důvodu ověření tvrzení daňového subjektu vyzval správce daně společnost PRADO (přípisem ze dne 19.10.2015) ke sdělení okolností ohledně prostor, které měly být pronajaty daňovému subjektu touto smlouvou na adrese K Žižkovu 9/640, Praha 9. Společnost PRADO v odpovědi ze dne 30.10.2015 potvrdila, že Smlouva o podnájmu prostor k podnikání s daňovým subjektem byla uzavřena na období od 1.12.2014 do 30.11.2015 (což vyplývá i z doložené Smlouvy o podnájmu prostor k podnikání); dále uvedla, že účelem Smlouvy o podnájmu prostor k podnikání bylo skladování kotlů, ale do prostor nikdy po dobu podnájmu nikdo ze společnosti PRADO nevstupoval. Žalovaný poznamenal, že v rozporu s tímto tvrzením je však bod 2.3. předmětné Smlouvy o podnájmu prostor k podnikání, kde je uvedeno, že předmětem podnikání je skladování fasádních barev a z doloženého předávacího protokolu ze dne 30. 6. 2015 vyplývá, že podnájem byl ukončen již ke dni 30. 6. 2015. V rozporu s uvedeným daňový subjekt tvrdí, že k prvnímu prodeji kamen došlo až v červenci 2015 a to bez uvedení, kam byla kamna převezena a kde byla poté uskladněna. Naopak ještě v rámci podání ze dne 12.8.2015 uvádí (tedy 42 dní po ukončení nájmu), že jsou ve skladu v Praze a pronajímatelem je společnost PRADO.
21. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný se v daném případě podrobně zabýval otázkou *místa vykonávání tvrzené ekonomické činnosti*. Dospěl přitom k závěru, že zjištěné skutečnosti jsou v rozporu s tvrzením daňového subjektu a ani na jím uvedené adrese sídla se nenachází jeho skutečné sídlo ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. i) ZDPH, k čemuž dodal, že pouhá existence poštovní adresy nemůže být postačující pro sídlo ekonomické činnosti osoby povinné k dani (srov. bod 62 rozsudku SDEU C-73/06 Planzer Luxembourg Sarl ze dne 28.06.2007).
22. Posouzení výše uvedených skutečností, včetně závěru, že žalobce nedoložil a věrohodnými důkazními prostředky neprokázal *místo vykonávání tvrzené ekonomické činnosti*, když nebylo předloženými důkazními prostředky prokázáno, kde byla dovezená kamna (82

kusů) po proclení uskladněna, přičemž nemohla být uskladněna ani v sídle daňového subjektu na adrese U Kanálky 1359/4, Vinohrady, 120 00 Praha (jedná se pouze o kancelářské prostory a uskladnění desítek kusů kamen zde není možné), shledává soud zcela logickým a racionálním.

23. Soud dodává, že sama skutečnost, že správce daně nezpochybnil deklarovaný dovoz kamen (doložený MRN – celním prohlášení v režimu tranzit, vývoz a dovoz) není pro posouzení nároku žalobkyně rozhodná. Jak již bylo uvedeno výše, prokazování nároku na odpočet daně je primárně sice záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto doložení faktur č. 01/11/2014 a č. 02/11/2014 přijatých od dodavatele Hordiienko Inna Yuriivna, Kyjev, Ukrajina a jejich částečné úhrady (viz blíže bod 26. napadeného rozhodnutí) za současně zjištěných rozporů ohledně uskladnění kamen či zjištění nesrovnalostí v počtu dovezených a prodaných kamen (viz bod 29 a 30 napadeného rozhodnutí) či jejich prodeje personálně propojeným a neidentifikovaným osobám (viz bod 32 a 36 napadeného rozhodnutí) svědčí o správnosti závěru správce daně a žalovaného o tom, že podmínky pro přiznání nároku žalobkyně na odpočet z předložených faktur ve smyslu ust. § 72 a § 73 ZDPH splněny nebyly. Rovněž tvrzené a nijak nedoložené okolnosti okolo certifikačního procesu kamen dokreslují správnost závěru finančních orgánů. Žalobkyně svá tvrzení ohledně certifikace kamen nepodložila žádnými konkrétními důkazními prostředky a uváděla toliko, že kamna byla zapůjčena „certifikační autoritě“, ale v průběhu celého řízení před správcem daně či žalovaným nijak konkrétní jméno této osoby či společnosti nekonkretizovala a neučinila tak ani v žalobě. Soud se shoduje s úvahou žalovaného, že je neobvyklé, aby se prodejce kamen, tedy žalobkyně, nezajímal o jejich certifikaci, tzn., zda splňují příslušné normy ČSN EN, když certifikáty kvality a znalost původu (což rovněž nebylo doloženo) ovlivňují cenu obchodovaného zboží.
24. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. ledna 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu